

høi Grad. Han meente, at hvad der staaer i Forslaget under Nr. 1 vistnok er rigtigt, men, da den ærede Justitsminister har sagt, at han selv om det ikke vedtages, vil sørge for, at der udkommer en kongelig Anordning, som bestemmer det samme, og da der altsaa er Haab om, at der vil udkomme en kongelig Anordning af det Indhold, er det bedst nu at stemme imod Forslaget. Dette forekommer mig virkelig at være en i høi Grad dristig Slutning. — Hvad Forslaget til § 38 angaaer, anseer jeg det for overflødigt at tilføie Noget i Realiteten. Kun skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han i Grunden selv -- og det beder jeg vel lagt Mærke til -- har erkjendt, at de Argumenter, der ere fremkomne imod hans Forslag, have stor Vægt. Han yttrede nemlig, at, dersom det forholdt sig, som jeg sagde, at Forslaget kunde lede til, at en Person, der var bleven affindig paa Grund af Berufelse, vilde blive unddraget fra den Straffrihed, som det er Hensigten med § 38 at opstille, var dette en væsentlig Anke imod hans Forslag, og jeg troer nu, at, naar Forslaget bliver vedtaget, som det er sikket, vil man kunne frygte en saadan Forstaaelse af Paragraphen, som jeg har hentydet til. Det ærede Medlem har altsaa selv brudt Staven over sit Forslag, og han tilføiede endydermere, at det ikke godt gik an at ubelade den sidste Linie af det første Afsnit i § 38, idet han ogsaa vel veed, at der gives Tilfælde, hvori Personer kunne være momentant bevidstløse og forsaavidt mangle Begreb om, hvad de foretage sig, mangle Rettsbevidsthed, men det vilde da være stridende imod Retfærdighed at straffe saadanne Personer. Altsaa er Udfastets Bestemmelse, som den staaer, derved retfærdiggjort, men i alt Fald gaaer det ikke an ved en Sags tredie Behandling, fordi man mener, at en eller anden Bestemmelse er mindre heldig eller mindre klart opfattet, at komme med et andet Forslag, som man selv erkjender ogsaa er galt, og at paa-staae, at da det, der er vedtaget, heller ikke er rigtigt, kan man ligesaa gjerne tage, hvad der

er endnu mere galt. — Om et Endbringsforslag, der ikke er videre omtalt, nemlig det subsidiaire til § 34, skylber jeg det ærede Medlem, hvis Forslag sidst blev vedtaget, at sige et Par Ord. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. E. Larsen) yttrede, at der formeentlig ikke var nogen Forskjel mellem det af ham brugte Udtryk: „Udbyttet af en Forbrydelse“, og det, der er bragt i Forslag under Nr. 9 b.: „Det ved en Forbrydelse erhvervede Udbytte“, men det forekommer mig dog, at der er en Forskjel. Dette Tillægsord „erhvervede“ tyder netop hen paa, at, hvad man har for Sie, er den pecuniære Gevinst, eller hvad der har Pengeværdi, men det er netop en af de Anker, som kunne gjøres mod det Forslag, der sidst blev vedtaget, at Udtrykket: „Udbyttet af en Forbrydelse“ kan lede til forskjellige Misforstaaelser, ikke saadanne, som man har Grund til at troe skulde blive gjort praktisk gjældende, men som maae siges at kunne opstaae, forbi Udtrykket ikke er correct. Der er Forbrydelse, hvis Udbytte er af den Art, at der ikke kan være Tale om at disponere derover paa en eller anden Maade, og jeg antager nu, at jeg har udtrykt mig tilstrækkelig tydeligt. Det ærede Medlem indvendte imod den af os foreslaaede Affattelse: „hvorpaa Ingen kan gjøre retligt Krav“, at, naar man vedtog det, maatte det antages, at Udbyttet skulde fordeles til Forbryderens Creditorer, forsaavidt han havde saadanne, men deri troer jeg ikke, det ærede Medlem har Ret. Jeg troer ikke, at en Mand's Creditorer have noget retligt Krav paa, hvad der tilhører deres Debitor; de kunne gjøre retligt Krav derpaa, naar de bruge den Fremgangsmaade, der er foreskrevet i Loven, men i og for sig have de intet retligt Krav derpaa.

Ryholm: Den sidste ærede Taler yttrede, at Forslaget til § 10 ved 2den Behandling blev vedtaget med 46 Stemmer mod 37. Det er imidlertid en Feiltagelse. Det blev efter Tidens Udvikelse vedtaget med 46